

Ек. Вл. Манчева.

Утро въ гората.

Пробуденъ славей въвъ гората,
Прѣдвѣства слънчеви зари,
И бавно буди се зората,
Ей праща слънцето лжчи.

И птици съ пѣсни огласяватъ,
Зачиркватъ, стрѣлкатъ се безспиръ,
Листи по клонки зашумяватъ,
Подухва лекиятъ зефиръ.

Кавалъ гората проглушава,
Заблѣва стадо отдалечъ,
Дърваръ отъ мжка си запява
И почва пакъ нелека сѣчъ.

Закуква нѣкждѣ злокобно
Бездомницата на свѣта,
Кълвачъ зачуква си спокойно,
На славей носи се гласа!

Изкачва слънцето полека
Небесния си равенъ пжтъ,
Изпраща си полека-лека
Лжчи свѣта да съживятъ.

